

Krista Hafner
Iz dnevnika Petačeve Anče

Sv. Miklavž

Sv. Miklavž je bil letos zelo priden. Meni je prinesel skoraj vse, za kar sem ga prosila: zvezke, svinčnik, zimske rokavice in velik kos čokolade. Zelo sem bila vesela. Tudi drugi v hiši so bili veseli. Najbolj pa Francek in Stanko. Sv. Miklavž jima je prinesel vso opravo, da se bosta lahko mašo igrala: majhen kelih, monštranco, svečnike in dva lončka za vodo in vino. Najlepši pa je mašni plašč. Prav tak je kakor mamina svilen mašna ruta. Pa mama te rute že vso jesen več ne nosi.



Še tisto popoldne na Miklavžev dan sta se spravila na maševanje. Lepo sta pripravila mizico v hiši, postavila nanjo svečnike in oltar je bil pripravljen. Mama jima je darovala malo malinovca, da bosta imela pri maši tudi vino, zakaj brez tega maše ni. Nato sta se začela prepirati, kdo bo mašnik in kdo ministrant. Oba sta hotela biti mašnika. Morala je poseči mama vmes, ki je rekla, naj bo enkrat mašnik Francek, enkrat pa Stanko. Danes naj prične Stanko, ker je starejši.

Stanko se je hitro oblekel v mašni plašč in bil je lep, da se je vse bleščalo na njem. Nato se je pričela maša. Stanko je hodil okoli oltarja, se čudno priklanjal, se trkal na prsi in govoril: »Dominus vobiskum, dominus vobiskum.« Francek je klečal pod oltarjem in pridno odgovarjal: »Et

kum špirito, et kum špirito.« Midva s Cenekom sva pa bila občinstvo in sva molila. Cenek je glodal parkeljna iz lecta, ki mu ga je bil Miklavž prinesel, in zraven nekaj momljaj. Rekel je, da moli.

Do darovanja je šlo vse gladko. Takrat pa je nastal pred oltarjem krik in vik. Stanko je držal Francka za ušesa in kričal: »Požrešnež, vse vino si mi izpil!« Francek se ga je otepal in zraven kričal: »Misliš, da boš samo ti malinovec pil. Mama ga je dala tudi zame.«

Nič ni pomagalo, zopet je morala mama poseči vmes. »Grdobeža,« je rekla, »ali se ne moreta enkrat igrati brez prepira? Kdaj sta še videla, da bi se pri maši pred oltarjem topli? Take maše ni nikjer, pa je tudi v naši hiši ne bo.«

In je pobrala svečnike in vse, kar je bilo na oltarju, in zaklenila v svojo omaro. Nato je spravila ključ in odšla v kuhinjo.

Francek in Stanko sta žalostno gledala za njo, rekla pa nista nič.

Tako je bilo konec prve maše v naši hiši.

Pri polnočnici

Letos sem bila prvič pri polnočnici.

Ko smo stopili iz hiše, je ata nažgal veliko baklo. Nato smo se razvrstili po zasneženi poti, ki vodi v cerkev. Spredaj je stopal ata in je svetil, zraven njega pa je hodila mama, zavita v veliko volneno ruto. Za njima smo pa šli mi otroci. Od vseh strani so prihajale bakle in ko smo prišli na cesto, smo šli kar v sprevodu. Zdaj pa zdaj se je kaka bakla utrnila in zvezdice so se zaiskrile v snegu. Naš Polde je imel s seboj raketne vžigalice. Večkrat je katero prižgal in v nebo je švignil rdeč ali moder plamen in je razsvetlil noč. Kakor v pravljici se mi je zdelo. Nič nisem govorila, samo gledala sem. Ko je Poldetu zmanjkalo vžigalic, je nastala tema. Zagledala sem se v nebo, kjer se je blestelo nešteto zvezdic. Še nikoli se mi niso zdele tako lepe. Vprašala sem jih:

»Zvezdice, povejte, komu nocoj svetite?«

»Tebi in vsem pobožnim ljudem, ki nocoj v cerkev hite, da tam malega Jezuščka počaste,« so mi odgovorile.



Ko smo stopili v cerkev, je bila že vsa razsvetljena. Kmalu je pristopil mašnik v zlatem plašču, pred njim pa so stopali štirje ministranti v rdečih in belih oblekah. Tudi naš Stanko je bil med njimi. Kakor angelček se mi je zdel, tako lep je bil nocoj.

S kora so zabučale orgle in pevci so zapeli prelepo božično pesem: »Sveta noč, blažena noč«. O, še nikoli v življenju ni bilo tako lepo.

Po povzdigovanju so se mi oči zaprle. Francek je potem doma pravil, da sem spala, pa ni bilo res. Le zamaknjena sem bila — tudi svetniki so bili večkrat zamaknjeni, kakor nam je pripovedoval gospod katehet v šoli. Videla sem Jezuščka, ki je ležal na klopi pred menoj. V bele pleničke je bil povit in ljubeznivo me je gledal.

Vprašala sem ga: »Povej, kaj bi rad, ljubi Jezušček?«

»V tvoje srce bi rad prišel, da bi imel v njem svoje jaslice,« mi je odgovoril.

»O,« sem se zavzela, »toda nimam mehkega mahu, na katerega bi te položila.«

»To so tvoje pobožne misli. Na njih bom mehko počival.«

»In svečk nimam, ki bi jih pred jaslicami prižgala.«

»To so tvoje molitve, ki v nebo hite in meni svetijo.«

»In toplih pleničk nimam, v katere bi te povila.«

»Tvoja ljubezen me bo grela, da me zeblo ne bo.«

Tedaj me je dregnila mama in odprla sem oči. Maša je bila končana. Odpravili smo se proti domu. Vso pot pa sem mislila na Jezuščka, ki se je pri maši pogovarjal z menoj. In zdaj vem, da moram biti posebno pridna, da bom imela v svojem srcu jaslice.



KONČI AHAČIČ

Miček — tiček



PTIČ



GNEZDO



TIČEK-MIČEK



ŽUŽELKA



MLADIČ



DOM



MATI



KAVA

»TAKEGA 1 PA ŠE NISMO IMELI v 2!« SO ČIVKALI 1 VSE POVPREK. KONČNO SO SE SPOMNILI, DA JE TREBA 3 NASITITI. 1 SO ODLETELI IN NALOVILI 4. JOJ, KAKO SO 5 ODPIRALI SVOJE LAČNE KLJUNČKE! 1 PA SO VSE SOČNE 4 PONUJALI LE 3. 3 PA SE JE LE KREMŽIL IN 4 NITI POKUSITI NI HOTEL. MISLIL JE NA 6 IN NA SVOJO DOBRO 7, KI MU JE TA ČAS PRINAŠALA TOPLO 8. 3 JE BILO ŽAL, DA NI UBOGAL 7 IN ZAJOKAL JE NA VES GLAS.